

00:25 - 00:40

Jmenuji se sestra Václava Dudová. Narodila jsem se v roce 1947, to znamená až po válce, těsně před převratem.

Klárka Sestřička se narodila v obci Pravonín nedaleko Vlašimi. Ale po pěti letech její rodině komunisté vše sebrali a malá Václava se musela s rodiči přestěhovat do Prahy. Z Pravonína má ale krásné vzpomínky, o které se ráda podělí s ostatními.

04:25 - 05:27

Tři holky jsme a vždycky jsme dva roky po sobě, a když se narodila ta nejmladší, tak mně byly 4 roky. Tak jako mě napadlo, že tu radostnou zvěst musíme říct někomu ještě dalšímu. Tak jsem tu sestřičku vzala a vytratily jsme se pryč. Já jsem ji vzala a vochoďily jsme od chalupy k chalupě a já jsem tam všude říkala: „Dobrý den, nám se dneska narodila holčička.“ A já to do dneška vidím, jak se nám smáli a já jsem potom doma od maminky dostala. Protože maminka z tý hrůzy, že jsme se někde ztratily. A já jsem nemohla pochopit, proč jsem dostala nařezané, když ono to bylo takový pěkný.

Klárka V padesátých letech sestřička chodila v Praze do náboženství, které se vyučovalo v pionýrské klubovně. Tady byla vystavena busta prezidenta Klementa Gottwalda.

12:20 - 12:35

A my jsme chodili do 3. třídy, tak jsme se tam honili a tu bustu Gottwalda jsme rozbili, tu bustu. No, a tak paní katechetka byla z toho zničená naprosto, aby se to nebralo, že jsme to udělali schválně. No, ale pak to nějak vyšumělo.

Klárka V té době bylo ještě hodně kněží. Mše se sloužily večer, protože se lidé vraceli z práce. V Praze Nuslích byl neohrožený a velmi milý pan děkan Alois Tylínek. Často se ve svých kázáních vracel do koncentráku, kam ho za 2. světové války zavřeli. V době postu jim vyprávěl, že se jednou někoho zastal v Terezíně.

14:02 - 14:19

A ten esesák k němu přišel a ponořil mu hlavu do sudu. A držel ho, aby se utopil. Ale pak ho pustil a řekl mu: „Tak co, viděl jsi andělíčky?“ On odpověděl: „Viděl, ale teď vidím ďábla.“

Klárka Sestřička vyrůstala ve věřící rodině a už jako malá se chtěla stát řádovou sestrou.

07:39 - 07:47

Já bych chtěla být řádovou sestrou, jsem si říkala, tak jsem se za to modlila. A Pán Bůh si nedělá z nikoho legraci.

Klárka Sestra Václava vstoupila do řádu roku 1969 a kamarádila se s hodně kněžími, kteří byli v 50. a 60. letech věznění. Vzpomíná na františkána Jana Baptistu Bártu, který byl chycen, když utíkal přes hranice. Než ho ve věznici dali na oddělení s kněžími, musel být v cele s vrahy.

27:24 - 27:40

A on, aby je trošičku zklidnil, protože jich tam bylo asi 10 nebo kolik, tak jim tam na pokračování vyprávěl Vinnetoua. A když tam dělali brajgl, tak on řekl: „Tak a zejtra.“ A ti jim nadávali: „Budte ticho! Von nám to neřekne zase.“

Klárka V 70. letech nastala normalizace. Ale v klášteře na Velehradě bylo dobře.

28:15 - 28:37

To je krásná práce a ještě to mělo tu výhodu. Ty děti, ty naši, jak se tenkrát říkalo, chovanci, ty byli pořád stejný. Voni na tebe nikdy nežalovali. Pro ně to bylo něco nepřijatelného. Tak tam vždycky člověk vplul a bylo to. Tam bylo dobře s nimi.

Klárka Roku 1985 se na Velehradě odehrála velehradská pouť, na kterou vzpomíná hodně lidí. Místo ní se měly konat mírové slavnosti. Lidé při proslovech komunistů protestovali.

32:40 - 34:00

A teď ten dav se začal, ten dav se začal jako naplňovat, naplňovat. Takže my jsme stáli takhle. Nemohli jste si dát ani ruku. Jo a začalo takový jako že člověk měl takový divný pocit. Kdybyste spadli, tak nic. O té pouti se nikomu nic nestalo.

33:31 - 34:10

Přede mnou stála taková paní ze Slovenska taková mladá a říká: „Sestricka, to nebude svatá omša?“ Říkám: „No, bude, ale musíme vydržet, ne. Ony před tím budou asi nějaké ty proslovy.“ Pak to začalo pak ty proslovy začaly a ten pan ministr Klusák, tady pan Lapčík okres, a tak a už to začalo. Ale to byly takové nejdřív ojedinělé výkřiky, jo, ale to nebyly takové davové, že by na ně ale, ale bylo to hodně a, a už se to začalo rozjíždět. Ale začala mše, vše rázem přestalo a šli jsme dál.

Klárka Sestřičko, mohla byste nám prozradit na závěr Vaše životní krédo?

10:24 - 10:34

Já jsem se řídila, víš čím? Na světě nejseš pro sebe, ale pro druhé. A tak to musí být.